

Publicat el 3-6-2007 a "Levante - EMV".

"En referència al País Valencià i a la seua sostenibilitat ambiental, s'han encés ja tots els llums rojos d'alarma. Estem molt prop d'un punt de no-retorn, sobrepassat el qual, l'actual crisi crònica aflorarà en múltiples manifestacions agudes amb profundes implicacions econòmiques, socials, polítiques i institucionals". La situació del País Valencià 2007. Ricardo Almenar et al. A la premsa.

...I ara què?

Carles Arnal *

Des que el col·lectiu **Terra Crítica** va començar a publicar articles en aquest diari, s'han tractat gran quantitat de temes que quasi sempre venien a alertar-nos sobre alguna cosa que s'estava fent malament en la gestió pública valenciana; des d'aspectes ambientals, culturals, patrimonials, serveis públics, etc. Els darrers articles publicats, en les setmanes prèvies a les eleccions passades, tenien un to realment preocupant i dibuixaven un difícil futur per al País Valencià, cas de no canviar de política general.

En documents recents, com l'esmentat en la capçalera, referit als darrers indicadors ambientals valencians, també es mostra una visió realment crítica i dolorosa de la realitat valenciana. En aquest text figuren advertències dramàtiques sobre la necessitat i urgència de canvis en les actuacions polítiques, amb frases de resum i valoració tan fortes i contundents com la que he seleccionat.

Han passat les eleccions i el canvi polític que molts esperaven i que algunes enquestes anunciaven no s'ha produït. Difícilment podem esperar canvis importants del proper govern autonòmic del PP, partit que sembla que s'ha vist reafirmat i *premiat* per la seua línia d'actuacions. Així que, si descartem un canvi significatiu de directrius polítiques i, al mateix temps, ens reafirmem en la gravetat del diagnòstic esbossat des d'aquestes pàgines, resulta comprensible l'angoixa i la urgència en trobar respostes a la pregunta que dona títol a aquestes reflexions.

Primer que res cal recordar una obvietat: l'actuació institucional no és l'única acció política possible. Ben al contrari, les intervencions públiques (i per tant polítiques, en un sentit ampli de la paraula) de la societat civil són indispensables en qualsevol cas. També en el cas d'haver-se produït un canvi polític seria necessari animar i comptar amb l'actuació política individual i col·lectiva dels ciutadans, mitjançant totes les fórmules vàlides: opinant, ensenyant, difonent, convencent, *pleitejant*, manifestant-se, documentant-se..., aquestes actuacions són ara més necessàries i urgents que mai. Els partits de l'oposició, humilment, amistosa i respectuosament, faran bé en acostar-se a aquests ciutadans i brindar-se a treballar colze a colze, no per a guanyar les properes eleccions, sinó per al dia a dia, per a emprar més profitosament les institucions al servei dels ciutadans. Açò sempre ha estat necessari, però massa vegades les entitats cíviqes s'han

vist abandonades, oblidades o, pitjor encara, manipulades, emprades o tergiversades per alguns partits. Restablir la confiança, retrobar vies de comunicació i acció conjunta, serà essencial.

Per la seua banda, les organitzacions socials també hauran de bregar, com puguen, per créixer i aglutinar més suports. Caldrà donar exemple no sols de lluita reivindicativa, sinó d'imparcialitat, seriositat, fiabilitat i constància. També aquestes entitats han de trobar fórmules millors per comunicar i connectar amb la gran majoria dels ciutadans que, lamentablement, no formen part de cap associació o, com a màxim, són socis d'un club esportiu o d'una comissió festera.

Els partits de l'oposició tenen pocs recursos, pocs efectius, pocs instruments d'actuació..., si ho comparem amb el partit hegemònic; però també és cert que estan presents en molts ajuntaments, a les Corts, a les diputacions, en molts òrgans decisoris...; en minoria quasi sempre, però estan, i tenen mecanismes útils i potents en les seues mans. No sempre s'han emprat a fons tots els recursos disponibles. Segurament, amb els mateixos mitjans (sense descuidar la possibilitat i l'objectiu de créixer) es poden fer més coses. Cal, ja s'ha dit, renovar els discursos, el llenguatge, buscar nous canals de comunicació amb la societat, escoltar més, trobar noves estratègies... i, sobretot, no esperar als pocs mesos abans de les eleccions.

Caldrà fer aquestes reformes, canvis i millores, des d'ara mateix i fer que funcionen tots els dies; la política es fa cada dia i no únicament el dia de les votacions o durant la campanya electoral. S'ha de saber connectar millor tot l'any, tota la legislatura i els ciutadans han de conèixer millor les propostes i els arguments dels partits... i sobretot han de percebre, amb fets, amb fets clars i rotunds, que hi ha diferències entre uns i altres. Que hi ha molta gent honrada fent política, que hi ha gent que aconsegueix les promeses i els compromisos, que es pot actuar d'una manera diferent, que hi ha alternatives realistes i possibles, i no sols una negació de l'altre. Els ciutadans han d'arribar al convenciment que abstenir-se és inútil i que anar a votar paga la pena.

Per acabar, especialment per les forces més menudes, hi ha una altra obligació (que també vindria bé per a tots). Cal superar el sectarisme, l'excessiu partidisme. No pensar únicament en clau interna, no centrar-se excessivament en els propis interessos. L'objectiu ha de ser més ampli. Entre altres coses perquè els possibles votants superen en molt, en uns quants ordres de magnitud, el nombre de militants dels partits. Molts dels potencials votants tenen poc interès en els problemes interns dels partits i veritable preocupació pels problemes i objectius compartits. Quan uns partits anteposen sempre els seus interessos, són massa agressius contra altres, abusen de l'oportunisme, canvien d'estratègia per interessos només interns, o quan actuen contradictòriament amb el que diuen... la ciutadania (almenys una part) ho capta, i normalment no s'il·lusiona amb aquestes actituds. Tot el contrari.

Demà mateix cal posar-se a treballar. La col·laboració, la confluència, el respecte als ciutadans i les seues associacions i escoltar els seus plantejaments seran bones fórmules de fer política tots els dies... i d'anar

preparant les properes eleccions.

* Doctor en Biologia i membre d'Acció Ecologista-Agró

Fitxer baixat de **<http://www.terracritica.org>**